

Sempre que m'invogui, l'escoltaré!

CONCEPCIÓ HUERTA

Teòloga i biblista

El diumenge de la Paraula de Déu d'aquest any, el dia 21 de gener, durant l'al·locució del res de l'àngelus, el Papa declarà oficialment obert l'Any de la Pregària. L'any 2022, quan Francesc encarregà la preparació del pròxim Jubileu —de l'any 2025— al Dicasteri per a l'Evangelització, va manifestar el desig que el 2024 es dediqués «a una gran simfonia de pregària».

EL POBLE D'ISRAEL PREGAVA A DÉU AMB AQUESTS SALMS, COM FEIA JESÚS DE NATZARET QUAN PREGAVA AL SEU PARE

Per a fer realitat l'anhel del papa Francesc els cristians comptem amb un «poemari simfònic» sense parangó, que compartim amb la fe jueva. Es tracta del llibre dels Salms. Els cent cinquanta poemes que conté són realment una «simfonia» de veus humanes que expressen sentiments molt diversos, originats per circumstàncies molt variades, personals i col·lectives, algunes molt allunyades de la nostra realitat, però totes referenciades a Déu, fet que ens les fa sentir properes. El poble d'Israel pregava a Déu amb aquests salms, com feia Jesús de Natzaret quan pregava al seu Pare. Els seus seguidors de tots els temps preguem també amb aquest llibre sagrat.

La paraula *salms*, traducció del grec *psalmoi*, indica «col·lecció de poemes per a ser cantats amb acompanyament d'instruments musicals». Així ho indica l'inici d'alguns poemes. La compilació del poemari va ser llarga, probablement entre el segle X i II abans de Crist. Un cert nombre de salms provenen de celebracions litúrgiques en el temple. En alguns s'indica el nom de l'autor. D'altres van ser suscitats en el cor de creients anònims. Uns i altres van passar a formar part del mateix llibre, en el qual es fa palesa la vida i la fe del poble jueu.

En els salms descobrim emmirallada la nostra vida, perquè el seu text traspua tots els sentiments humans. Però no sols això. La recitació dels salms és recitació de la Paraula de Déu, vehiculada per la paraula i l'experiència humanes. Ens situa, per tant, a la presència del Senyor en diàleg amb ell, sense sostreure'ns de la nostra realitat, teixida d'alegries i de dolors.

En la petició d'una «gran simfonia de pregària», Francesc enumera algunes de les finalitats i beneficis. El salmista ens proveeix de paraules que n'expressen l'experiència vital. Vegem-ho.

Per recuperar sobretot el desig d'estar a la presència del Senyor, d'escoltar-lo i d'adorar-lo.

Guarda'm, Déu meu, / en tu trobo refugi. / Dic al Senyor: «Ets el meu Déu! / Ningú com tu no em fa feliç.» /

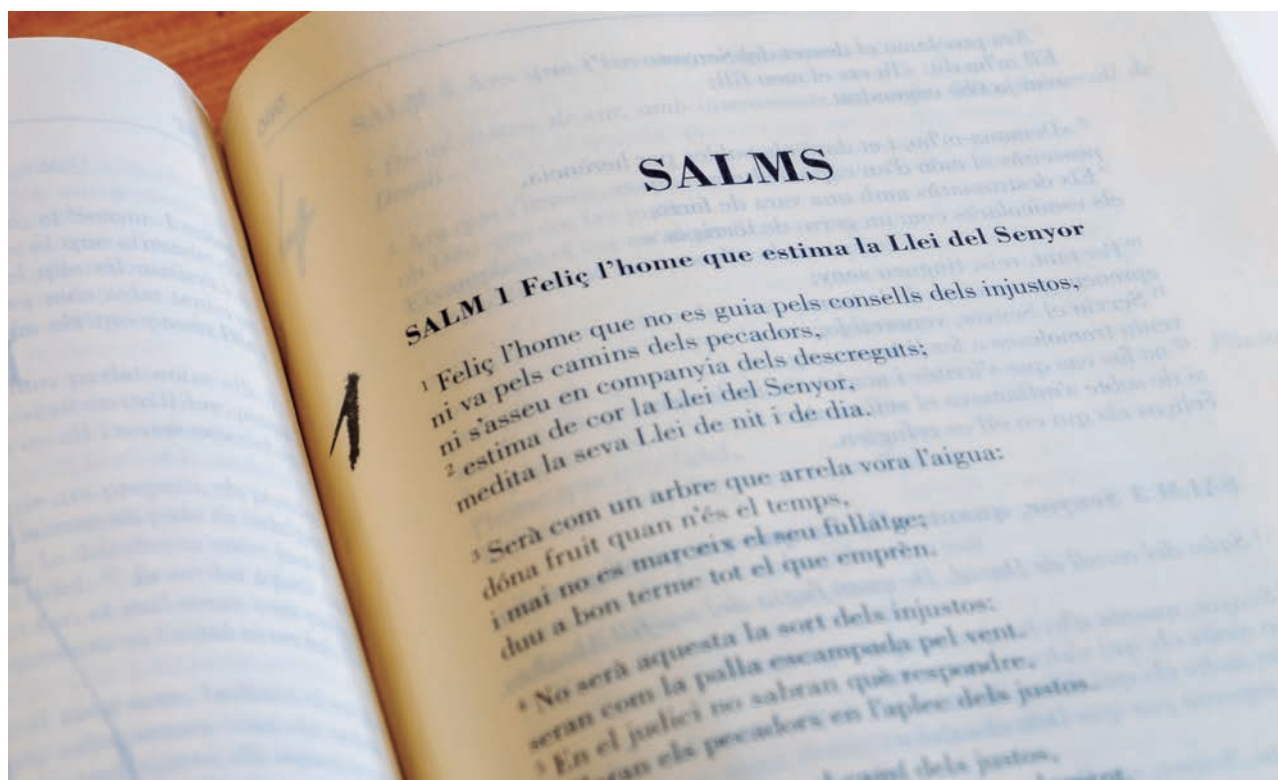
Senyor, heretat meva i calze meu, / tu m'has triat la possessió. /

Beneït sigui el Senyor, que em dona seny; / fins a les nits instrueix el meu cor. / Sempre tinc present el Senyor; / amb ell a la dreta, mai no cauré. (Sl 16,1-2.5.7-8)

Pregària per agrair a Déu la munió de dons del seu amor per nosaltres i lloar la seva obra de la creació (que ens compromet a respectar-la i a actuar de manera concreta i responsable per a preservar-la.)

Senyor, sobirà nostre, / que n'és, de gloriós, el teu nom per tota la terra! / En el cel tens posada la teva majestat. /

Quan miro el cel que han creat les teves mans, / la lluna i els estels que hi has posat, / jo em dic: «Què és l'home, perquè te'n records? / Què és un mortal, perquè el tinguis present?» / Gairebé l'has igualat als àngels, / l'has coronat de glòria i dignitat, / has fet que dominés la teva creació, / tot ho has posat sota els seus peus. (Sl 8,2.4-7)

Pregària, com a veu «d'un sol cor i una sola ànima»
(Ac 4,32) (que es tradueix a ser solidaris i a compartir
el pa de cada dia).

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, /
aclamem la roca que ens salva; / presentem-nos
davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb cants de
goig. /

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos
davant el Senyor que ens ha creat. / Ell és el nostre
Déu, / i nosaltres som el poble que ell pastura, /
el ramat que ell mateix guia. (Sl 95,1-2.6-7)

*Pregària que permet a cada home i a cada dona
d'aquest món adreçar-se a l'únic Déu, per a
expressar-li allò de més íntim que hi ha en el seu cor.*

Compadeix-te de mi, Déu meu, pel teu amor; / per
la teva gran misericòrdia, esborra'm les faltes.
/ Renta'm ben bé de les culpes, / purifica'm
dels pecats. / Ara reconec les meves faltes, /
tinc sempre present el meu pecat. / Contra tu,
contra tu sol he pecat; / el que és dolent als teus
ulls, jo ho he fet. / Per això ets just quan dones
la sentència, / irreprensible en el teu veredict. /

Déu meu, crea en mi un cor ben pur, / fes renéixer
en mi un esperit ferm. / No em llancis fora de la

teva presència, / no em prenguis el teu esperit
sant. / Torna'm el goig de la teva salvació, / que
em sostingui un esperit magnànim. (Sl 51,3-
6.12-14)

Pregària com a camí de santedat (que ens porta a
viure la contemplació en l'acció.)

Sigues beneït, Senyor! / Fes que aprengui els teus
decrets. /

Els meus llavis compten d'una a una / totes les
teves decisions. / Soc més fel·iç guardant el teu
pacte / que fruint de grans riqueses. /

Vull meditar els teus preceptes / i fer cas dels teus
camins. / Els teus decrets són la meva delícia, /
no oblidaré la teva paraula. (Sl 119,12-16)

Un any intens de pregària, en què els nostres cors es
puguin obrir per rebre l'abundor de la gràcia.

Sempre que m'invoqui, l'escollaré, / estaré vora
d'ell en els perills, / el salvaré i l'ompliré de
glòria; / saciaré el seu desig de llarga vida, / li
mostraré la meva salvació.» (Sl 91,15-16)

Que la nostra pregària ressoni entre totes les veus. El
Senyor ens escolta!